

Anneler – Babalar İçin Bir Yavrukurt Masalı

Yavrukurt, annesi, babası tarafından özenle beslenir, büyütülür... Lokmalarını paylaşırlar. Zaman gelir, aç kalırlar ama yavrularını katiyetle aç bırakmazlar. Günler geçtikçe yavrukurt da palazlanır nerde ise boyu babasının boyuna yaklaşır.

Baba kurt bir gün der ki: “ Haydi bakalım, oğlum! Sen de büyüdün. Ben, bugün kendimi iyi hissetmiyorum. Bugün ava sen çık da aç kalmayalım.” der. Yavrukurt babasının buyruğu üzerine sabahtan ava çıkar ama ne çare, baba bir gün olsun nasıl avlanılacağını göstermediği için akşama kadar dolaşır. Akşam karanlığında üzgün bir şekilde eli boş döner. Bu üzüntüsünü gören annesi oğlunun mahcup olmaması için tuttuğu avı oğluna verir. Oğlu yavrukurt da büyük bir gurur ve sevinç içinde annesinin verdiği avı babasına götürür. Baba kurt, oğlunun daha ilk gün eli boş dönmediği için oğlu yavrukurtla gurur duyar. Ertesi gün yine yavrukurt, baba kurt ava çıkarır. Ama nasıl avlanacağını babası zamanla öğretmediği için yine eli boş döner. Üzülür. Anne oğlunun üzüntüsüne dayanamaz, yine tuttuğu avı oğluna verir. Yavrukurt yine büyük bir sevinç içinde tuttuğu avı babasına götürür. Günler hep böyle devam eder, gider. Anne tuğu avı oğluna verir. Yavrukurt da her akşam annesinin tuttuğu avı babasına götürür. Beraberce karınlarını doyururlar. Baba da nasıl olsa oğlan beni aç bırakmıyor diye ava çıkmaz tembelleşir. Günler hep böyle devam eder gider. Başlangıcı olan her şeyin sonu olduğu gibi gün gelir anne kurt ölür. Ertesi gün, ava çıkan yavrukurt eli boş döner. Baba kurt, makul karşılar. Çünkü annesi öldüğü için moralinin bozuk olduğuna yorumlar. Fakat ertesi gün, daha ertesi günler hep eli boş dönünce baba kurt meseleyi anlar ve oğluna: Oğlum! Ben, sadece senin annenin öldüğünü sanmıştım. Oysa sen de annenle beraber ölmüşsün.” Der.

Sevgili anneler- babalar! yarım asırdır gençlerle beraberim. Elli yıldır gözlemim, bugün çocuklarına en büyük kötülüğü sizler, siz anneler babalar yapıyorsunuz. Mevleviler birbirileriyle karşılaştıklarında: “ Allah, zorluklarını artırsın.” derlermiş. Bugün bir dostumuza veya bir

anneye: “ Allah, çocuğunun zorluğunu artırsın” desek her hâlde yıllarca bize küser. Şunu iyi bilelim ki insan hayatta ne kadar güçlkle, ne kadar engelle karşılaşır ruhsal ve fiziksel yönden o kadar da olgunlaşır. Nitekim Asker dönüşü gençlerde görülen değişikliklerde olduğu gibi. Yine ülkemizde ve dünyada arkalarında iz bırakan insanların hayatlarında büyük zorluklarla karşılaştıklarını görürsünüz.

Türkiye'nin muhtelif illerinde, özel kolejlerde ve devlet okullarında eğitim seminerleri veriyorum. Devlette çalıştım, özel kolejlerde çalıştım. Projesi bana ait olmak üzere Manisa ve Soma'da belediyelere bağlı dar gelirli aile çocukları için ücretsiz Manisa'da, MABEM Soma'da da Soma Belediyesine bağlı “ SOBEM ”dershanelerini kurdum. Balıkesir gibi muhtelif illerde de kuruluşuna vesile oldum. Bu nedenle her kesimin çocuklarını çok iyi tanıdığımı rahatlıkla söyleyebilirim. Varlıklı aile çocukları, genelleme yapmak istemiyorum ama bana hormonlu sera bitkisi gibi geliyor. Çünkü kendilerini devamlı babalarının ve annelerinin himayesinde hissettikleri için hayatın fırtınası ve kasırgasıyla karşılaşmıyorlar. Okula yaya gidebilecekken araba ile götürölmeleri veya beslenme ve okul çantalarını anne babalarının taşıması, çocuklarının yanlarında eli bomboş tin tin yürümeleri vs. Hayata anne-baba gölgesinde başlayan çocuk, gelecekte ihtiyaçlarının hep başkaları tarafından karşılanması ihtiyacını duyuyor.

Duvara dayanma yıkılır, insana dayanma ölür. Atasözümüzde olduğu gibi anne babası ölünce evlatları nasıl ayakta kalır? Daha küçük yaşlarda, anne baba gölgesinde sera bitkisi gibi yetiştirilen bu çocuklar, yavrukurt masalında olduğu gibi hayatını nasıl idame ettirecek?

Bir zamanlar, Manisa'da Manisa Lisesi'nden başka lise yoktu. Manisa'nın zengin aile çocukları, bürokrat çocukları, sanayici çocukları, fakir, fukara çocukları hep Manisa Lisesi'nde okurdu. 1980 öncesi koskoca Manisa Lisesinde 202 öğretmenden hiç birinde araba yok iken özel araba ile özel şoförle okula gelen öğrencim, bugün Manisa'nın en fakiri. Ne bitecek arazi vardı ne de bitecek daire. Ama onun sınıfında

okuyan en fakir öğrencim de bugün Manisa'nın en zengini. 40 yıldır Manisa'dayım. 40 yıl içerisinde 40 yıl öncesinin kırktan fazla zenginin bugün fakir olduğunu görüyorum. Hepsi değil ama çoğu ilkokul mezunu anne babaların kurduğu fabrikalara üniversite mezunu evlatlar geçiyor. Tükenmez sanılan malın, mülkün altından girip, üstünden çıkıyorlar. Gittiğim yerlerde hep soruyorlar: "Sen, çocuklarını nasıl büyüttün?" diye. Ben de söylüyorum. Burada da söyleyeyim.

Rahmetli Özal'ın ilk yılları... İthal mallar ülkemize girmeye başladı. Tıp ikinci sınıfta okuyan oğlum benden ithal marka ayakkabı istedi. Alabilme imkânım varken almadım. "Oğlum gençsin, taşı sıkısan suyunu çıkaracaksın. Ben, senin yaşında amelelik yaparak okudum. Git, çalış, kazan. Ayakkabını al." dedim. Nitekim bir inşatta çalışarak ayakkabısını aldı. Artan para ile de evin market ihtiyacını görmüş. O gün elinde naylon poşetle eve adeta zafer kazanmış bir komutan edasıyla girdiğini eşim söylemişti."

Sanki bugün için yazılmış gibi bin yıl öncesi yazılan KUTADGU BİLİĞ adlı eserde "**Kim, çocuklarını naz içinde yetiştirirse o kimseye ilerde ağlamaklık düşer.**" diyor ünlü Türk Bilge Yusuf Hacib.

Aileye yönelik verdiğim bir seminerimin sonunda bir annenin göz yaşları hala gözümün önünde.32 yaşında oğlu olan bu annenin şikâyeti: "Doğru dürüst okumadı ama okul bitti. Şimdi de iş beğenmiyor. Bulduğumuz işlere yorucu bana yakışmaz bu paraya çalışılır mı? Gerekçelerle gitmiyor. Evde onu getir, bunu getir şeklinde emirler veriyor. Yapmak istemediğimizde":

— Beni doğurdunuz yapmak ve bakmak zorundasınız çocuğunuz değil miyim, diyor. Direnirsek üstümüze yürüyor.

Bütün bu sızlanmaların yanında ülkemizin geleceği açısından da umutsuz değilim. Kasım ayında da otu kekik, kuşu keklik olan Kula'da Hacı Ömer Özboyacı Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi'nde Toprak nasiyeli (yüzlü), organik büyüyen gençlerle beraberdim. Eli pense ve tornavida tutan bu gençlerin gözlerinden adeta zekâ fışkırıyordu. Bir

buçuk saat beni büyük bir dikkatle dinleyen bu gençlerin alınlarında “**Kadir Hocam bizi iyi tanı! Biz geleceğin önemli adamlarıyız**” yazısını okudum. Nitekim okul Rehberlik servisinde gönderilen dönütlerde de geleceğin ünlü mühendislerini ve bilim adamlarını gördüm. Ve Mutlu oldum. Beni bu gençlerle buluşmamı sağlayan dostum, arkadaşım rahmetli Âdem Sümen merhumun kardeşi, değerli eğitimci- okul müdürü Sayın Ramazan Sümen beyefendiye çok çok teşekkür ederim.

Daha çok gördüklerim, bildiklerim var. Ama... Köşem müsait değil. Lütfen, anneler babalar! Çocuğunuza olan merhametinizle çocuğunuza kötülük yapmaktan sakının. İleride kafanızı taşa vurmamak istemiyorsanız etrafınızda kafasını taşa vuran anne babalardan ders alın. Bu arada Kur’an-ı Kerim’den sonra evinizde köşe kitabı olarak Yusuf Has Hacıp’in KUTADGU BİLİG adlı kitabını bulundurmaya da ihmal etmeyin.” **ÇOCUĞUNU NAZLA BÜYÜTEN ANNE- BABALARA SONUNDA AĞLAMAKLIK DÜŞER**” sözünü de asla unutmayın.

Gittiğim bir cezaevinde “Allah’ım ! Bana bir oğlan ver, nasıl olursa olsun”deyip de sonunda evlat katili olan babanın göz yaşları gözümün önüne geldikçe , bütün anne- babalara duam: Allah hiç bir anne- babayı hayırsız evlatlarla imtihan etmesin. Amin.... www.kadirkeskin.net